

[Finansministeren.]

procenterne på 2,4. Det er dog også et tal, der, synes jeg, er værd at have med, når man skal vurdere: hvad er det, der sker, dels med den skattepolitik, der nu føres igennem, dels med det, som er resultatet af andre sider af det, der hører med i dette problemkompleks? Og dér kan vi altså sige, at der sker temmelig meget for dem med de lavere indtægter, for de får faktisk en nedsættelse af deres trækprocenter med de 2, som her gennemføres, altså i forhold til den stigning, der ellers ville komme. Men de får altså også den fordel på de ca. 2, som ligger i dette, altså i alt en nedsættelse på 4 i trækprocenten. Hvis man går lidt højere op, er det selvfølgelig ikke så meget, men alligevel ret væsentlige ting.

Jeg syntes, jeg ville gøre disse bemærkninger her, fordi man ellers måske i befolkningen vil få et for sort billede af, hvad der sker nu. Der er en reel modvirkning af trækprocenterne plus disse ting, som må tages med i betragtning.

Må jeg så også sige en lille smule om dette spørgsmål med afgiften ved overdragelse af fast ejendom. Jeg skal ikke gentage det, jeg allerede har sagt én gang, men jeg synes, jeg føler trang til at sige, at det er ikke helt korrekt, når man påstår, at det ikke har noget med en begrænsning i forbruget at gøre, det er ikke noget, der kan erstatte de højere afgifter, vi ellers havde; det hævder jo både professor Gelting og professor Vibe-Pedersen, og det er også sagt her. Jeg mener, det er en helt forkert betragtning, den har ikke noget med virkeligheden at gøre. Selvfølgelig findes der enkelte mennesker, som, hvis de tjener 100.000 eller 200.000 kr. på at sælge sådan et hus, er så nøjsomme, så at de sætter alle pengene i sparekassen eller i obligationer, og så bruger de kun den rente, de så kan få i sparekassen eller af disse papirer. Sådanne mennesker findes jo, og det er da all ære værd, men det har jo ikke noget med virkeligheden at gøre, det ved da alle. Hvis man f. eks. sælger et parcelhus og får en gevinst — som jeg selv har fået i sin tid på mit lille hus i Virum, jeg kender noget til dette — så er det jo ikke rigtigt, så er det jo simpelt hen forkert, at man siger: ja men dette er en kapitalgevinst, og det er en formue, og den skal hen i banken, i alt fald så meget som muligt. Jeg vil holde på, at de allerfleste vil

reagere på den måde, at de siger: ja vel, det var nu en meget god sum penge, jeg fik dér uden at have bestilt noget og uden at have gjort en indsats, jeg kan godt tillade mig at bruge 10.000 eller 20.000 kr. til et eller andet, f. eks. få mig en ny bil — eller der er mange ting, man kunne nævne i den forbindelse. Det er det, folk gør. Der er penge tilovers i disse situationer, og man kan roligt gennemføre en lidt højere stempelafgift eller gennemføre denne særlige omsætningsafgift i disse tilfælde, uden at man kommer til at trampe på velerhvervede rettigheder eller genere folk, der er i nød. Det kan man roligt gøre, det ligger stadig væk med de 2½ pct. på et forholdsvis beskedent niveau.

Jeg vil erkende, og det skal også være sagt her i dag, at hvis det bliver en afgift af en helt anden størrelsesorden, så skifter det karakter, og så kan man ikke bruge en afgift som denne; det er jeg enig med hr. Ømann i, og hvem der ellers var inde på det problem. Men det er altså ikke rigtigt, når økonomerne nu forsøger både i Politiken og i Jyllands-Posten og andre steder at sige, at denne afgift ikke har noget med forbruget at gøre. Jo, vel har den det, for der ligger sandelig betydelige forbrugsudvidelser, når folk sælger ejendomme. Det gør der gerne, og dér kan afgiften altså være med til at formindske dette forbrug. Jeg vil også gerne medgive, at der kan være problemer, og disse problemer vil jeg være opmærksom over for i den kommende tid.

Til hr. Poul Schlüter, som nævnte, at i København blev der undersøgt, vil jeg gerne sige: ja men da ikke på grund af dette; det kan da kun føre i den anden retning.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Kun to bemærkninger, den ene til hr. Enggaard, som havde konstateret, at der var en indre balance hos mig. Det gælder personlig, det kan jeg forsikre hr. Enggaard om, men det var ikke det, hr. Enggaard mente. Der var en indre balance i besparelserne i forhold til de automatiske udgiftstigninger, som vi må konstatere, og som jeg også forstod hr. Enggaard accepterede nødvendigheden af, det kan vi jo ikke komme uden om.

Jeg vil dertil blot sige at hvis vi ikke havde foretaget disse ekstraordinære besparelsesbestrebelse, så havde vi befundet